

Η γλαύκα των αποφοίτων

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Έδρα:
3^ο Σεπτεμβρίου 56,
104 33 Αθήνα,
ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΜΕΝΟ
ΣΩΜΑΤΕΙΟ
Αριθμός 20/85
Πρωτοδικείο Αθηνών
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1985
13504/85
ΑΦΜ 999753434

Το Δ.Σ. του συλλόγου,
εύχεται σε όλους ένα ξεκούραστο
και ανέμελο καλοκαίρι.

Ραντεβού το φθινόπωρο!

Εκδήλωση για το ναυάγιο του ORIA

Την Τετάρτη 10 Μαΐου είχαμε μια ξεχωριστή και συγκινητική παρουσίαση.

Την ανακάλυψη του ναυαγίου του ατμόπλοιου **ORIA**, που έγινε ο υγρός τάφος για 4.000 Ιταλούς αιχμαλώτους των Γερμανών, έξω από τη νήσο **Πάτροκλος**.

Η ανακάλυψη έγινε από τον **Αριστοτέλη Ζερβούδη**, ιστορικό και δύτη, ο οποίος έχει δώσει έντονες συγκινήσεις και συναισθήματα σε πολλές ιταλικές οικογένειες.

Η Πρόεδρος αρχίζοντας, καλωσόρισε τα μέλη του Δ.Σ. του ΣΑΕ, την κ. **Μυρσίνη Σουλτανάκη**, έφορο εορταγοράς και τον κ. **Τάκη Χριστοφορίδη**, γενικό γραμματέα. Επίσης, τον Πρόεδρο των Αποφοίτων της Αβερωφείου Σχολής Αλεξανδρείας κ. **Γεώργιο Κασίμπα**, τον κ. **Αρχιμήδη Κυριακίδη**, τα μέλη, τις φίλες και τους φίλους του Συλλόγου Αποφοίτων Γυμνασίου Μανσούρας και τους ευχαρίστησε για την παρουσία τους. Συνεχίζοντας η Πρόεδρος είπε ότι

είμαστε πολύ υπερήφανοι για τον Αριστοτέλη Ζερβούδη και πιστεύουμε ότι και η οικογένειά του θα τον καμάρωνε και θα ήταν εξίσου υπερήφανη.

Θυμάμαι τη γιαγιά του, τη **Σμαρώ Ζερβούδη**, που ήταν Πρόεδρος της «Φιλοπτώχου Ελληνίδων κυριών Μανσούρας» από την Αλεξάνδρεια, σύζυγο του **Αριστοτέλη Ζερβούδη**. Όπως αναφέρει η Μανσουριανή ποιήτρια **Ολυμπία Καράγιωργα** στο βιβλίο της «Αίγυπτος, Μανσούρα και η εκεί ελληνική ζωή μας», η Σμαρώ έπαιζε ωραιότατο πιάνο, έχοντας πάρει μαθήματα στο Ωδείο στην Αλεξάνδρεια επί 8 χρόνια. Επίσης, ζωγράφιζε θαυμάσια και τραγουδούσε ωραία.

Διοργάνωνε φιλανθρωπικούς χορούς και μπαζάρ με ενθουσιασμό και πρόγραμμα. Πάντα κοντά της να τη στηρίζει ο σύζυγός της Αριστοτέλης, ο παππούς του δικού μας Αριστοτέλη.

Η **μητέρα του Φωτεινή**, υπήρξε μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου Αποφοίτων Γυμνασίου Μανσούρας, επί αρκετά

Η συνέχεια στη σελίδα 2

χρόνια. Από το 1988 έως το 2008, ως Ταμίας, Αντιπρόεδρος, Σύμβουλος και **Πρόεδρος το 2002**. Και ο πατέρας του Τέλη, ο **Στέφανος**, ωραία προσωπικότητα και από το λίγο που τον είχα γνωρίσει, γιατί ήταν συμμαθητής της μητέρας μου, πάντα χαμογελούσε.

Σε τηλεφωνική επικοινωνία μου με τη **Μίλλυ Προβιά-Γιαννακάκη**, Μανσουριανή, η οποία ασχολείται με τον κινηματογράφο, πληροφορήθηκα ότι αφορμή για να γυριστεί το ντοκιμαντέρ το 1987 για τα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας, ήταν ο **Στέφανος Ζερβούδης**, ο οποίος συναντώντας την σε μία συγκέντρωση Μανσουριανών στο σπίτι της **Νανάς Ανδριτσάκη**, την παρότρυνε να ασχοληθεί με τα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας και την έφερε σε επαφή με την **Τούλα Μιχαλίδη**, τον **Πέτρο Βοσνίδη**, τον **Τάκη Γερασίμου**, τον **Γιώργο Ανδριτσάκη**, τον **Περάκη**, τη **Γαλούση** και άλλες πολλές οικογένειες Μανσουριανών.

Το ντοκιμαντέρ εξαιρετικό!!

Ο **Αριστοτέλης Ζερβούδης** είναι Έλληνας επαγγελματίας δύτες από το 2002. Είναι απόφοιτος του Αμερικανικού Κολλεγίου Ελλάδος, σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων και ταυτόχρονα ασχολήθηκε με την αυτόνομη κατάδυση και την ιστορική έρευνα.

Ο Αριστοτέλης έχει ανακαλύψει και ταυτοποιήσει το ναυάγιο του ΟΡΙΑ που βυθίστηκε το 1944. Είναι η τέταρτη μεγαλύτερη ναυτική τραγωδία στα παγκόσμια χρονικά και η μεγαλύτερη στη Μεσόγειο, με περισσότερους από 4.000 αιχμαλώτους νεκρούς Συμμετείχε, επίσης, με τους **Βασίλη Λάμπρου**,

Κώστα Θωκταρίδη και **Αντώνη Γράφα**, στην καταδυτική ομάδα που εντόπισε το ναυάγιο του Ε/Γ Χειμάρα, που βυθίστηκε το 1947, τη μεγαλύτερη ναυτική τραγωδία στην Ελλάδα σε καιρό ειρήνης, με 389 νεκρούς. Ακόμη έχει ταυτοποιήσει το ναυάγιο του γερμανικού υποβρυχίου U-133 που βυθίστηκε αυτόνδρο το 1942.

Αρκετά από τα αντικείμενα που βρήκε ο Αριστοτέλης Ζερβούδης στον βυθό του Πατρόκλου, όπως οι στρατιωτικές караβάνες, είχαν χαραγμένα πάνω τους ονόματα Ιταλών. Με δική του πρωτοβουλία, ο Έλληνας δύτες εντόπισε τις οικογένειες και παρέδωσε σε τελετές στην Ιταλία τα προσωπικά αντικείμενα στους συγγενείς των θυμάτων. Όπως μας διηγείται ο ίδιος, φιλοξενήθηκε τα τελευταία χρόνια σε πολλές ιταλικές πόλεις και οι οικογένειες των θυμάτων τον αγκάλιασαν σαν δικό τους άνθρωπο.

Για τη συνεισφορά του στη διερεύνηση του ναυαγίου ΟΡΙΑ, ο Αριστοτέλης Ζερβούδης ανακηρύχθηκε **Ιππότης του Τάγματος του Αστέρα της Ιταλίας** (Cavaliere dell'Ordine della Stella d'Italia) από τον Πρόεδρο της Ιταλικής Δημοκρατίας, ενώ του απονεμήθηκε και το **μετάλλιο του Τάγματος**. Η απονομή έγινε από τον Πρέσβη της Ιταλίας στην Ελλάδα, **Λουίτζι Μάρρα**, τον Ιούνιο του 2018.

Ο Αριστοτέλης Ζερβούδης παίρνοντας τον λόγο τόνισε ότι είναι μεγάλη τιμή και αναγνώριση κόπων τόσων ετών. Συνεχίζοντας είπε ότι σ' αυτό στο ναυάγιο χάθηκαν περίπου 4.100 Ιταλοί αιχμάλωτοι, 30 Γερμανοί στρατιώτες και 21

Έλληνες πλήρωμα.

Το ναυάγιο ανακαλύφθηκε το 1999. Μια караβάνα με χαραγμένο το όνομα του στρατιώτη και ένα μήνυμα προς τη μητέρα του, ήταν η αρχή για την ταυτοποίηση του ναυαγίου που έγινε δύο χρόνια αργότερα, μετά από έρευνα στα αρχεία της γερμανικής ναυτικής διοίκησης.

Οι έρευνες δεν έχουν ολοκληρωθεί, γιατί οι οικογένειες επιμένουν και προσπαθούν να πείσουν τις αρχές να δοθεί άδεια ώστε να συλλεγούν από τον βυθό τα προσωπικά αντικείμενα, τα οποία έχουν παραμείνει ακόμα σε κάποια σημεία.

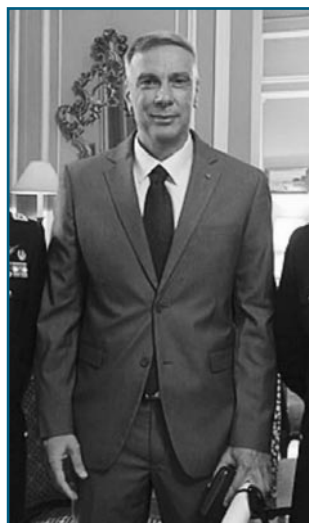
Το **ΟΡΙΑ** αναχώρησε τις πρώτες βραδινές ώρες της 11^{ης} Φεβρουαρίου του 1944 από τη Ρόδο, με άσχημο καιρό και κατεύθυνση τον Πειραιά και βυθίστηκε εξαιτίας της κακοκαιρίας και λανθασμένου χειρισμού του Νορβηγού καπετάνιου του.

Η εκδήλωση συνεχίστηκε με την προβολή σχετικού βίντεο, το οποίο επιμελήθηκε ο **Τάκης Σφακιανόπουλος** και αφηγείται-σχολιάζει ο **Αριστοτέλης Ζερβούδης**, ενώ παράλληλα η Αντιπρόεδρος κυρία **Λιλίκια Νικολοπούλου**, διάβαζε μερικά κείμενα-μαρτυρίες διασωθέντων από το ναυάγιο τα οποία μας παραχώρησε ο Αριστοτέλης. Ο Αριστοτέλης Ζερβούδης, ξεκινώντας την αφήγησή του είπε: **Κατ' αρχάς θέλω να σας ευχαριστήσω για την τιμή που μου κάνετε, γιατί βρίσκομαι σ' ένα χώρο που αγαπούσε πάρα πολύ η μητέρα μου. Είμαι αρκετά συγκινημένος σήμερα, γιατί ειδικά τον πρώτο καιρό από την ημέρα που έφυγε, δεν μπορούσα καν να έρθω στον Σύνδεσμο.** Ας μπούμε λοιπόν στο θέμα μας.

Μετά από πληροφορίες ψαράδων της περιοχής της Αναβύσσου, ξεκινήσαμε με την ομάδα υποβρυχίων ιστορικών ερευνών, να ψάχνουμε τον βυθό για τον εντοπισμό αγνώστου ναυαγίου ανοικτά της νήσου Πάτροκλος στον Σαρωνικό κόλπο.

Έτσι στα 35 μέτρα κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας στα όρια του Σαρωνικού κόλπου, ανακαλύψαμε τα υπολείμματα της μεγαλύτερης ναυτικής τραγωδίας στην Μεσόγειο τότε, χωρίς ακόμα να γνωρίζουμε την ιστορία του πλοίου.

Χρειάστηκαν πολλές έρευνες σε αρχεία και πολλές καταδύσεις, ώστε να

έρθουν στο φως τα πραγματικά στοιχεία της βύθισης του «ΟΡΙΑ», και αυτό γιατί ενώ σε όλα τα αρχεία υπάρχουν στοιχεία για αντίστοιχες απώλειες της συγκεκριμένης περιόδου, για την βύθιση του «ΟΡΙΑ» δεν αναφέρεται τίποτα!

Το Νορβηγικών συμφερόντων ατμόπλοιο «ΟΡΙΑ» 2.127 τόνων, ναυπηγήθηκε το 1920 και ταξίδεψε για τα συμφέροντα εταιρείας του Όσλο με αριθμό ναυπηγείου 222. Χρησιμοποιήθηκε κατά τις επιχειρήσεις των Γερμανών για την κατάληψη της Νορβηγίας, μεταφέροντας στρατεύματα.

Τον Ιούνιο του 1941, ευρισκόμενο στην Καζαμπλάνκα, μετονομάζεται σε "Saint Julienne" από την Γαλλική κυβέρνηση του Vichy. Παραμένει σε αυτό το καθεστώς έως την 25η Νοεμβρίου 1942 οπότε επανέρχεται σε Γερμανικό έλεγχο, παίρνει ξανά την αρχική του ονομασία «ΟΡΙΑ» και φεύγει από την Μασσαλία με προορισμό την Ιταλία.

Η κρίσιμη περίοδος των γεγονότων του Σεπτεμβρίου 1943 με την Ιταλική παράδοση και τα αντίποινα των Γερμανών είναι λίγο πολύ γνωστή σε όλους, έτσι και το «ΟΡΙΑ» συμμετείχε στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον των Ιταλών. Βρίσκεται στις 7 Φεβρουαρίου 1944 στην Ρόδο, έχοντας στα αμπάρια του 4.116 Ιταλούς αιχμαλώτους από τη φρουρά της Λέρου και της Ρόδου. Με τη συνοδεία τριών Γερμανικών τορπιλακάτων, ξεκινάει το ταξίδι του στις 10.25 της ίδιας μέρας με προορισμό τον Πειραιά, και με ταχύτητα 9 κόμβων.

Στο «ΟΡΙΑ» επίσης επιβαίνουν 60 Γερμανοί στρατιώτες ως φρουρά και κάποιιοι το χρησιμοποιούν ως μεταφορικό μέσο, ακόμη επάνω στο πλοίο είναι 21 άτομα πλήρωμα, Έλληνες και Γερμανοί. Ως τώρα πιστεύαμε ότι καπετάνιος εκείνο το βράδυ ήταν Νορβηγός **Rasmussen**, αλλά πολύ πρόσφατα και αναφέρεται σήμερα για πρώτη φορά αποκαλύφθηκε ότι ήταν Γερμανός.

Στις 12 Φεβρουαρίου 1944 και περίπου στις 18.30 το «ΟΡΙΑ» πλέει κοντά στο Σούνιο, όπου πνέουν άνεμοι νοτιοδυτικοί εντάσεως 11 μποφόρ.

Ανατρέχοντας στα Γερμανικά ημερολόγια των συνοδών πλοίων αναφέρεται ότι παρ' όλες τις ελλείψεις στους ναυτικούς χάρτες της εποχής, είχε επισημανθεί στον πλοίαρχο του «ΟΡΙΑ» η

Το Συμβούλιο με τον Αριστοτέλη, τον κ. Κυριακίδη και τον κ. Σφακιανόπουλο.

πορεία που έπρεπε να ακολουθήσει μέσα στη νύχτα για να αποφύγει υφάλους και βραχονησίδες της περιοχής. Παρόλα αυτά στις 18.45 μια κόκκινη φωτοβολίδα και η φωνή στον ασύρματο «προσαράξαμε», σήμανε την αρχή μιας απίστευτης τραγωδίας.

Το «ΟΡΙΑ» χτυπημένο με την δεξιά πλευρά στα βράχια, πλημμυρίζει και σπάει σε 2 κομμάτια με την πλήρη του να εξέχει έξω από το νερό.

Για πολλές ημέρες μετά ανασύρονται πτώματα τα οποία μεταφέρονται και θάβονται στην παράλια του Χάρακα στα Λεγραινά.

Ο επίλογος της τραγωδίας γράφεται με την κοπή του ναυαγίου αμέσως μετά τον πόλεμο, προφανώς για να χρησιμοποιηθούν τα υλικά του σε άλλες χρήσεις.

Έτσι το ναυάγιο αυτό έμεινε ξεχασμένο στο χρόνο, έως ότου η τύχη έφερε την ανακάλυψή του, και τα μυστικά του ξανά στην επιφάνεια.

Το «ΟΡΙΑ» είναι σήμερα μια άμορφη μάζα από συντρίμμια, σίδερα, βαρέλια, προσωπικά είδη και ανθρώπινα μέλη των τραγικών ναυαγίων, αποτέλεσμα της αποκοπής της πρύμνης του πλοίου μετά την πρόσκρουση, συνθέτοντας μια εικόνα βουβής τραγωδίας. Παρόλο ότι όλη η ομάδα έχει εμπειρία σε τέτοιου είδους ναυάγια από προηγούμενες αποστολές, η ανακάλυψη τόσων υπολειμμάτων ανθρώπινης παρουσίας

στον βυθό δημιούργησε μια έντονα συγκινησιακή φόρτιση και μια μεγάλη επιθυμία να βρεθεί η ταυτότητα του πλοίου, κάτι που έγινε μετά από έναν ολόκληρο χρόνο ερευνών στα Γερμανικά, Ιταλικά και Νορβηγικά ιστορικά αρχεία.

Είναι γεγονός ότι αμέσως μετά την τραγωδία διατάχθηκε ΕΔΕ από τη Γερμανική Διοίκηση Αιγαίου, η οποία πιστεύουμε ότι έγινε περισσότερο για λόγους τακτικής παρά για λόγους ουσίας και εντάχθηκε στη γενικότερη γραμμή συγκαλύψης του γεγονότος.

Ο βυθός είναι γεμάτος από προσωπικά είδη των Ιταλών στρατιωτών, όπως καρβάνες, παγούρια, ζώνες, άρβυλα, με τραγικότερο αποκορύφωμα τα χαραγμένα μηνύματα πάνω στις καρβάνες προς τις οικογένειές τους, με τα ονόματά τους, **Βουβοί μάρτυρες της τραγωδίας.**

Ο βυθός στην περιοχή είναι γεμάτος με βλήματα του Γερμανικού ναυτικού, πυρομαχικά για τα αντιαεροπορικά όπλα που ήταν τοποθετημένο πάνω στο «ΟΡΙΑ».

Επίσης στο βυθό υπάρχουν σωροί από κάλυκες από ένα μεγάλο κανόνι των 88 χιλιοστών, το οποίο επίσης είχε το «ΟΡΙΑ» στην πλήρη του. Τα βλήματα που βρέθηκαν ήταν χρησιμοποιημένα και πιθανότατα είχαν χρησιμοποιηθεί το προηγούμενο βράδυ, καθώς η νηοπομπή είχε δεχθεί επίθεση από Αγγλικά πλοία ανοικτά της Κω. Οι κάλυκες

ως γνωστόν χρησιμοποιούνται ξανά μετά από αναγόμωση γι' αυτό και φυλάσσονταν μετά από κάθε βολή.

Η βύθιση του ατμόπλοιου «ΟΡΙΑ» αποτελεί την 4^η ή την 5^η - γιατί εδώ δίστανται οι απόψεις - μεγαλύτερη ναυτική τραγωδία στα παγκόσμια χρονικά και τη μεγαλύτερη στη Μεσόγειο σε καιρό πολέμου. Παρόλα αυτά παρέμεινε στην λήθη της ιστορίας ακόμα και μετά την ανεύρεση των συντριμμιών του **το 1999 έως και το 2012**, οπότε ξεκίνησε μια συλλογική προσπάθεια στην Ελλάδα και την Ιταλία, με σημαντικότερη στιγμή την εύρεση της λίστας με τα ονόματα των Ιταλών στον Ερυθρό Σταυρό, έτσι ώστε να πληροφορηθούν οι οικογένειες των επιβαινόντων που χάθηκαν οι δικό τους.

Μέχρι το 2014, οι οικογένειες αυτές είχαν λάβει μόνο μια επιστολή στο τέλος του πολέμου από το υπουργείο Αμύνης της Ιταλίας, ότι οι δικό τους χάθηκαν κάπου στην Μεσόγειο και θεωρούντο αγνοούμενοι.

Ο τελικός απολογισμός απωλειών του ναυαγίου φαίνεται ότι είναι 4.095 Ιταλοί, 15 Γερμανοί και 21 μέλη του πληρώματος του πλοίου, από τους οποίους κάποιοι ήταν και Έλληνες. Επέζησαν 21 Ιταλοί, κάποιοι Γερμανοί, ο καπετάνιος και ένας Έλληνας μηχανικός.

Πολλές τραγικές ιστορίες βγήκαν στην επιφάνεια μετά από μακροχρόνιες έρευνες, και πολλά νέα στοιχεία άγνωστα μέχρι τώρα. Όπως αυτή του Έλληνα μηχανικού του πλοίου **Δαμιανού Ιορδανόπουλου**, που άλλαξε τον Έλληνα συνάδελφό του που λόγω της θαλασσοταραχής δεν ένοιωθε καλά, κατέβηκε από το κατάστρωμα στο μηχανοστάσιο και εκεί βρήκε τραγικό θάνατο μαζί με το υπόλοιπο ελληνικό πλήρωμα.

Επίσης, τραγική φιγούρα ο **Giulio Antoniacci**, τον οποίο επιβίβασαν στο πλοίο οι Γερμανοί στη Ρόδο, αλλά λόγω του απίστευτου συνωστισμού και της υπερφόρτωσης του πλοίου τον κατέβασαν και τον έστειλαν στην Αθήνα με αεροπλάνο την επόμενη μέρα. Όταν προσγειώθηκε στο Τατόι τον φόρτωσαν το επόμενο πρωί σε φορτηγό, μαζί με άλλους αιχμάλωτους Ιταλούς και τον έστειλαν στην **παραλία του Χάρακα στα Λεγραινά** για να θάψει τους συντρόφους του, που χάθηκαν το προηγούμε-

Τοποθέτηση της αναμνηστικής πλάκας, με κάποιον Ιταλό που ήταν ο παππούς του στο ναυάγιο και χάθηκε.

νο βράδυ. Η πρώτη του αντίδραση μόλις κατάλαβε τι είχε συμβεί ήταν να λιποθυμήσει στην παραλία. Μέχρι πρόσφατα ζούσε μη μπορώντας να ξεπεράσει αυτά που είδε.

Η Αντιπρόεδρος κυρία **Νικολοπούλου** διάβασε δύο ανέκδοτες έγγραφες μαρτυρίες επιζώντων που δημοσιεύονται για πρώτη φορά: μία από την Ιταλική και μία από τη Γερμανική πλευρά που φωτίζουν τα τραγικά γεγονότα της νύχτας του ναυαγίου.

Πρώτη είναι η αναφορά του Ιταλού λοχία **Guarisco Giuseppe**, που υπηρετούσε σε αντιαεροπορικά και δόθηκε στις 27 Οκτωβρίου 1946, ο οποίος μετά την συνθηκολόγηση της Ιταλίας μεταφέρθηκε στο 4ο στρατόπεδο συγκεντρώσεως της Ρόδου, και παραχωρήθηκε από το δίκτυο οικογενειών των

Η Αντιπρόεδρος διαβάζει τις μαρτυρίες των Ιταλών

συγγενών του «ΟΡΙΑ».

Γράφει λοιπόν ο **Guarisco Giuseppe**: «Το απόγευμα της 11ης Φεβρουαρίου μάς μετέφεραν στο στρατιωτικό λιμάνι της Ρόδου και μας επιβίβασαν σε ένα

επιβατηγό ατμόπλοιο το όνομα του οποίου δεν γνώριζα, αλλά μόρεσα να δω στα πλευρά του γραμμένο με μεγάλα λευκά γράμματα το **POW (Prisoners Of War)**, δηλαδή αιχμάλωτοι πολέμου. Τόσο στο κατάστρωμα όσο και στα αμπάρια υπήρχε απίστευτος συνωστισμός.

Τη 12^η του μήνα η κατάσταση της θάλασσας χειροτέρευσε και το απόγευμα μια τρομερή καταιγίδα ξέσπασε με βροχή και ομίχλη. Κάποια στιγμή το πλοίο χτύπησε σ' έναν βράχο και αμέσως εκτοξεύθηκαν φωτοβολίδες. Απίστευτο κομπούζιο.

Όταν χτυπήσαμε στο νησί, έπεσα στο κατάστρωμα και όταν κατάφερα να σηκωθώ ένα μεγάλο κύμα με έριξε σ' ένα πολύ μικρό δωμάτιο στην πλώρη του πλοίου στο επίπεδο του καταστρώματος και η πόρτα του έκλεισε πίσω μου. Τα φώτα ακόμα λειτουργούσαν και είδα ακόμα 6 στρατιώτες εκεί. Μετά από λίγο τα φώτα έσβησαν και το νερό άρχισε να μπαίνει με βία. Ανεβήκαμε σ' ένα μικρό πατάρι για να μείνουμε στεγνοί.

Κάποια στιγμή έβαλα το πόδι μου κάτω για να δω αν ανέβηκε η στάθμη του νερού και μετά από λίγο κατάλαβα ότι αυτή παρέμενε αμετάβλητη.

Μέσα στο δωμάτιο είχε πάνω από 1 μέτρο νερό, το οποίο ανέβαινε όταν ερχόταν το κύμα και κατέβαινε μετά, δημιουργώντας ένα είδος αντανάκλασης φωτός από ένα μικρό παραθυράκι στο κάτω μέρος της πόρτας.

Βούτηξα 2 φορές για να δω αν μπορούσαμε να βγούμε από την πόρτα, αλλά ήταν αδύνατον.

Έπεισα τους άλλους να περιμένουμε ως το πρωί και περάσαμε όλη τη νύχτα τρέμοντας με τον φόβο ότι ανά πάσα στιγμή θα βυθιστούμε.

Όταν ξημέρωσε και μπορούσαμε να δούμε λίγο καλύτερα, παρατηρήσαμε ψηλαφίζοντας στο πλευρό του δωματίου έναν σιδερένιο δίσκο τοποθετημένο με βίδες εκεί που θα ήταν κανονικά ένα φινιστρίνι. Χτυπώντας το μ' έναν γάντζο σπάσαμε μερικές βίδες και λασκάρουμε τις άλλες, καταφέροντας να τον μετακινήσουμε.

Τότε είδαμε ότι κοντά μας ήταν ένας βράχος ύψους 50 μέτρων. Αρχίσαμε να φωνάζουμε, αλλά δεν μας άκουγε κανείς. Προσπαθήσαμε να περάσουμε από το φινιστρίνι, αλλά δεν χωρούσε κανείς μας.

Μετά από λίγο ακούσαμε αεροπλάνα και βγάζοντας το κεφάλι μου είδα ένα να κάνει κύκλους από πάνω μας. Τότε έδεσα την ζώνη μου πάνω σ' ένα σίδε-

προσπάθησα να τον αποτρέψω δοκίμασε το ίδιο, αλλά δυστυχώς δεν τον ξαναείδαμε.

Αυτός που τα κατάφερε και βγήκε μας είπε ότι το μόνο μέρος του πλοίου που ήταν έξω από το νερό ήταν η πλώρη και δεν είχε δει κανέναν γύρω, παρά μόνο αεροπλάνα από πάνω μας, στα οποία έκανε σήματα.

Κάποια στιγμή επιτέλους είδαμε κάποιους πάνω στον βράχο και αμέσως μετά μία βάρκα με δύο ναύτες ήρθε κοντά και μας είπαν ότι είναι Ιταλοί, **πλήρωμα του ρυμουλκού Vulcan** υπό γερμανική διοίκηση, ερχόμενο από Πειραιά, όμως λόγω της κακοκαιρίας δεν μπορούσαν να προσεγγίσουν και μας είπαν να μείνουμε ήρεμοι και θα μας βγάλουν σύντομα.

Πήραν στη βάρκα τον συνάδελφό μας που είχε βγει και επέστρεψαν με εξοπλισμό για ν' ανοίξουν την τρύπα, αλλά δεν τα κατάφεραν και έτσι έφυγαν αφού μας υποσχέθηκαν ότι θα γυρίσουν, αλλά δεν τους ξαναείδαμε.

Έπεσε η νύχτα και έπρεπε να την ξανα-

Μας μετέφεραν στο ρυμουλκό, όπου ο καπετάνιος και όλο το πλήρωμα έκαναν ό,τι καλύτερο μπορούσαν για εμάς, αν και μας είχαν ήδη σώσει τη ζωή ρισκάροντας ίσως τις δικές τους. Μείναμε όλη την ημέρα στο ρυμουλκό το οποίο έδεσε στον Πειραιά.

Τα ονόματα όσων ήταν μαζί μου και θυμάμαι είναι, **Riccardo Tomaso, Lauriola Pasquale, Civitillo Cristoforo**, και **Bianco Antonio**.

Η δεύτερη μαρτυρία είναι του **Oscar Meyer** που υπηρετούσε σε μια διμοιρία όλμων στην Κάρπαθο, η οποία παραχωρήθηκε στον Αριστοτέλη ευγενικά από την κόρη του και έχει ως εξής:

Αντιπρόεδρος: «11 Φεβρουαρίου 1944 μεσημέρι. Ξαφνικά όλοι οι αδειούχοι έπρεπε να εμφανιστούν με τις αποσκευές τους. Φορτηγά μάς μετέφεραν στην παλιά πόλη της Ρόδου στο λιμάνι. Φορτωθήκαμε σε πλοία: τριάντα άντρες, συμπεριλαμβανομένου και εμού, του φίλου μου **Alfred Jentsch** και άλλων συντρόφων του λόχου μας, **BB 999**, σε φορτηγό πλοίο, ως επιβλέποντες για τους 4.100 Ιταλούς. Οι υπόλοιποι, τουλάχιστον οι περισσότεροι, κατέληξαν στα τρία τορπιλοβόλα σκάφη που μας συνόδευαν. Τα αμπάρια του «ΟΡΙΑ» και η γέφυρα ήταν γεμάτα από Ιταλούς. Εμείς οι αδειούχοι καταλήξαμε στο κατάστρωμα του σκάφους. Λίγο πριν το σκοτάδι, φύγαμε. Όλοι, εκτός από τους κρατούμενους, είχαν βάλει σωσίβια. Πάνω από 4.000 άτομα χωρίς τη δυνατότητα σωτηρίας! Πολλά αχρησιμοποίητα σωσίβια ήταν ακόμα διαθέσιμα. Κάποιοι από εμάς, ειδικά οι πιο τρομαγμένοι, είχαν δύο σωσίβια. Διπλό

ρο το έβγαλα από το φινιστρίνι και άρχισα να το κουνάω όσο πιο ψηλά μπορούσα.

Περνούσαν οι ώρες αλλά κανείς δεν ερχόταν να βοηθήσει.

Ξαναπροσπαθήσαμε ν' ανοίξουμε την πόρτα και το πετύχαμε, αλλά έμενε ανοιχτή μόνο όταν ερχόταν κάποιο κύμα, μετά ξαναέκλεινε και κοιτώντας είδαμε ότι το νερό αμέσως μετά την πόρτα έφτανε ως το ταβάνι.

Ένας από εμάς επιλέγοντας την στιγμή που η πόρτα ήταν ανοιχτή βούτηξε μήπως και βρει διέξοδο. Μετά από κάποια αναμονή που μας φάνηκε αιώνιας, τον είδαμε να μας φωνάζει πάνω από το φινιστρίνι και μας είπε ότι πέρασε από ένα άνοιγμα που ήταν εντελώς κάτω από το νερό. Άλλος ένας, παρότι

περάσουμε εκεί μέσα, ίσως πιο αγχωμένοι απ' την πρώτη φορά.

Το επόμενο πρωί είδαμε κάποιον να μας κοιτάει από το φινιστρίνι και ήταν από το πλήρωμα του **ρυμουλκού Titan**, πάλι με ιταλικό πλήρωμα υπό γερμανική διοίκηση. Αμέσως ήρθαν ναύτες με μηχανήμα κοπής και άρχισαν να ανοίγουν τρύπα στο κύτος του πλοίου για να περάσουμε.

Επιτέλους ήρθε η στιγμή να βγούμε, σχεδόν 40 ώρες μετά και αφού πιστέψαμε ότι αυτή η τρύπα θα ήταν ο τάφος μας.

Τότε παρατήρησα ότι η πλώρη ήταν πραγματικά το μόνο μέρος του πλοίου που παρέμενε τσακισμένο στα βράχια, αλλά έξω από το νερό και η θάλασσα ήταν ακόμα πολύ ταραγμένη.

Ο Τζώνυ προσφέρει το κύπελλο με το σχολείο μας στον κ. Κυριακίδη

είναι καλύτερο, σκέφτηκαν. Οι περισσότεροι άνθρωποι είχαν ένα δυσάρεστο συναίσθημα. Αν και το σκάφος μας είχε στα πλάγια του την επιγραφή "POW" (δηλαδή **Prisoners of War, αιχμάλωτοι πολέμου**) με μεγάλα λευκά γράμματα, αυτό ασφαλώς δεν απέκλειε μια επίθεση, ειδικά τη νύχτα, όπου η επιγραφή δεν ήταν και πολύ αναγνωρίσιμη. Προς το βράδυ, ο καιρός είχε φορτώσει για να γίνει καταιγίδα. Δεν μπορούσαμε να κρατηθούμε στα πόδια μας. Ακόμα και για το πλήρωμα ήταν υπερβολικό. Η καταιγίδα έγινε τυφώνας. Αέρας δύναμη 12 μποφόρ!!

Η θάλασσα έγινε άγρια. Εν τω μεταξύ η νύχτα είχε γίνει πίσσα σκοτάδι. Δεν θα μπορούσαμε να δούμε τη μύτη μας. Το σκοτάδι διακόπτεται μόνο από το διαλείπον μπλε-λευκό οπτικό σήμα των πλοίων που επικοινωνούν μεταξύ τους. Ξαφνικά σε βόρεια κατεύθυνση, επαναλαμβανόμενες σε τακτά χρονικά διαστήματα, είδαμε φωτοβολίδες να φωτίζουν προς τα πάνω. Τα σκοτεινά προφίλ των βουνών αυξήθηκαν ενάντια στο ανοιχτόχρωμο φόντο και κατέστησαν ολόκληρη την εικόνα ακόμα πιο ανησυχητική.

Ξαφνικά μια τρομερή συντριβή, ένα χτύπημα τόσο τρομακτικό που με έκανε να τρέμω. Την ίδια στιγμή, φωνές φόβου από εκατοντάδες λαιμούς ξεχύνονταν από τις καταπακτές των αμπαριών. «Προσαράξαμε!!» Ο πανικός ξέσπασε στους Ιταλούς. Αυτοί που βρίσκονταν στο κατάστρωμα, έτρεξαν στις σκάλες. Στα αμπάρια ο πανικός έγινε όλο και μεγαλύτερος, οι κραυγές έγιναν όλο και πιο τρομακτικές! Οι Ιταλοί δεν μπορούσαν να βγουν έξω. Οι σκάλες είχαν τραβηχτεί προς τα πάνω από το πλήρωμα του πλοίου, για τον φόβο μιας ανταρσίας.

Μόνο τώρα αναγνωρίστηκε ο τόπος της καταστροφής. Ψηλός ως πύργος δεξιά μας βρισκόταν ένας βράχος, σαν τείχος. Το πλοίο πρέπει να έχει γύρει πάνω σε αυτόν. Φαινόταν σαν ο βράχος να πέφτει πάνω μας. Στη γέφυρα έγιναν απίστευτες σκηνές. Πολλοί προσπάθησαν να πηδήξουν στο κενό, να γλιστρήσουν κάτω από τον απότομο βρεγμένο

βράχο. Έπεσαν ανάμεσα στα κύματα, από τα οποία αμέσως ρίχτηκαν και σκοτώθηκαν στα βράχια. Άλλοι προσπάθησαν να πηδήξουν στη θάλασσα από τα αριστερά, παρασύρθηκαν από το κύμα που τραβιόταν προς τα μέσα, για να τους ρίξει το επόμενο που ερχόταν με τρομερή βία, πάνω στο πλευρό του πλοίου και να τους πνίξει. Το πλοίο άρχισε να βυθίζεται. Ένα κομμάτι ήταν ήδη κάτω από το νερό. Μια νέα συντριβή, μια σύγκρουση και μια έκρηξη και το πλοίο έσπασε σε δύο κομμάτια.

Υπό το φως των φωτοβολίδων φωτισμού που ριχνόντουσαν προς τα πάνω, φαινότουσαν οι άνθρωποι να ρίχνονται μαζικά στη θάλασσα. Το κρύο φρικτό. Τα βαρέλια που επιπλέουν στο νερό χτυπούν το ένα πάνω στο άλλο και πάνω μου. Η θάλασσα γύρω μου είναι γεμάτη με θραύσματα και βαρέλια, νεκρούς και ζωντανούς ανθρώπους. Κι εμένα τον ίδιο που συνέχιζα να κολυμπώ. Περίπου δύο ή τρία χιλιόμετρα από εμένα, είδα έναν βραχώδη κόλπο, όπου το κύμα είναι ορμητικό. Πίσω από μένα το μικρό και απότομο νησί.

Κοίταξα γύρω. Έδωσα προσοχή στο ρεύμα του νερού. Με οποιοδήποτε κόστος έπρεπε να φτάσω στον κόλπο. Ίσως να μπορούσα να φτάσω σε στερεό έδαφος. Δίπλα, υπήρχε κάτι λευκό, μια πόρτα. Πόσο καιρό βρισκόμουν στο νερό; Σύμφωνα με τη θέση του φεγγαριού, τουλάχιστον μια ώρα και μισή έως δύο ώρες. Η ηπειρωτική χώρα έμοιαζε να πλησιάζει πραγματικά και

μεταφέρθηκα στον κόλπο. Αισθάνθηκα ότι ο αφρός και ο βρυχηθμός του κύματος ήταν πιο κοντά. Τώρα είδα επίσης πολύ καθαρά και μπορούσα να αναγνωρίσω ότι η θάλασσα ήταν ακόμα ταραγμένη προς τα δεξιά, ενώ στο κέντρο ήταν ήσυχη.

Ξαφνικά αισθάνθηκα στερεό έδαφος κάτω από τα πόδια μου. Ακούω φωνές και είδα δύο μορφές, που είχαν πέσει στο έδαφος. Ένας νεαρός Γερμανός, χειριστής του αντιαεροπορικού του πλοίου και ένας Έλληνας του πληρώματος, με τη σειρά τους τελείως εξαντλημένοι και αναστατωμένοι. Μετά βίας μπορούσαμε να μιλήσουμε. Προσπαθήσαμε να απελευθερώσουμε ο ένας τον άλλον από τα σωσίβια. Αλλά τα χέρια μας δεν μπορούσαν να το κάνουν. Αποφασισμένοι, χωρίς δυνάμεις, παγωμένοι, βρισκόμασταν στην παραλία».

Εδώ σταματάει η αφήγηση του Meyer μιας και οι τελευταίες σελίδες χάθηκαν κάπου στον χρόνο.

Επανερχόμενος ο **Αριστοτέλης Ζερβούδης** είπε: Σήμερα, 79 χρόνια μετά, έχουν βρεθεί 380 οικογένειες των χαμένων Ιταλών και μία ελληνική και γίνεται προσπάθεια να εντοπιστούν όσο περισσότεροι γίνεται. Το σημείο του ναυαγίου έχει χαρακτηριστεί «υγρός τάφος» και στον βυθό έχει τοποθετηθεί αναμνηστική πλάκα για τους νεκρούς του «ΟΡΙΑ».

Σε προσωπικό επίπεδο έχω παραδώσει είδη των νεκρών στις οικογένειές τους στην Ιταλία σε ειδικές τελετές που διοργανώνουν οι κατά τόπους δήμοι, βιώνοντας συγκλονιστικές στιγμές.

Στην ακτή απέναντι από τον Πάτροκλο και πάνω στην παραλιακή οδό Αθηνών-Σουνίου από το 2014 με τη βοήθεια του Δήμου Σαρωνικού και τοπικών παραγόντων έχει στηθεί μνημείο, για να θυμίζει το μέγεθος της τραγωδίας.

Το μνημείο επισκέφθηκαν και απέτισαν φόρο τιμής τόσο ο **Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας Ματαρέλα**, όσο και ο **ΠτΔ Προκόπης Παυλόπουλος**. Η 12η Φεβρουαρίου είναι πλέον επίσημη μέρα εκδήλωσης της Ιταλικής πρεσβείας στην Αθήνα.

Η οικογένεια Νικόλα Παπαδόπουλου με τη χορεύτριά μας.

Κάνουμε έκκληση στα μέλη μας να ενισχύσουν το σύλλογο με τις συνδρομές τους.

Αριθμός ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ Ε.Τ.Ε. 169/772259-17 IBAN GR460110169000016977225917

Η Πρόεδρος προσφέρει αναμνηστική πλακέτα με το σχολείο μας στον Αριστοτέλη.

Η Αντιπρόεδρος προσφέρει το κύπελλο με το σχολείο μας στον κ. Σφακιανόπουλο.

Το ναυάγιο ακόμα και σήμερα δίνει νέα στοιχεία για την τραγωδία και νέα ευρήματα, που συνεχίζουν να μας εκπλήσσουν συμπληρώνοντας τη συλλογή που θα εκτεθεί σύντομα σε μουσείο.

Η Πρόεδρος ευχαρίστησε τον ερευνητή λέγοντας ότι ο **Αριστοτέλης μάς τιμά με τις πράξεις και την έρευνά του και ως ελάχιστο δείγμα αναγνώρισης της προσφοράς και της δράσης του, του παραδίδουμε μια αναμνηστική πλακέτα με το σχολείο μας, από όπου αποφοίτησαν οι γονείς του, τα Ελληνικά**

Ο ΠτΔ Προκόπης Παυλόπουλος επισκέπτεται το μνημείο.

Εκπαιδευτήρια Μανσούρας, της πόλης από την οποία έχει τις ρίζες του.

Ακολούθησε μια σύντομη παρέμβαση του μέλους μας κ. **Μιχάλη Κωβαίου** ο οποίος είπε: Κι εγώ θα ήθελα με τη σειρά μου να συγχαρώ τον Αριστοτέλη Ζερβούδη για την έρευνα που έκανε, για την εύγλωπτη ομιλία του σήμερα και θα πω ότι καταλαβαίνω απόλυτα τη συγκίνησή του, που ήρθε σήμερα εδώ. Γιατί κάτι λείπει. Κι αυτό που λείπει είναι η μητέρα του, η οποία για χρόνια πολλά με είχε τιμήσει με τη μεγάλη της φιλία και θέλω να πω, ότι προς τιμήν της, σπκώνομαι να πω: **«Συγχαρητήρια Τέλη!»**

Η Πρόεδρος κλείνοντας την παρουσίαση είπε: Φτάσαμε, λοιπόν, στο τέλος μιας συγκινητικής εκδήλωσης, και πριν συνεχίσουμε τη βραδιά μας, θέλουμε να ευχαριστήσουμε για τη συμβολή τους τον κύριο **Τάκη Σφακιανόπουλο**, ο οποίος είναι μέλος της Ένωσης Παλαιών Προσκόπων Περιφε-

ρειακών Εφοριών Αλεξανδρείας και Καΐρου και Υπαρχηγός Οικονομικών, στον οποίο η Αντιπρόεδρος κ. **Νικολοπούλου** θα προσφέρει ένα κύπελλο με απεικόνιση του σχολείου μας.

Καλείται επίσης το μέλος του ΔΣ κ. **Χριστοφίδης** να απονεμίσει στον κύριο **Αρχιμήδη Κυριακίδη**, Ταμία του Συλλόγου Αποφοίτων ΑΒερωφείου Σχολής Αλεξανδρείας, ένα κύπελλο με την εικόνα πάλι του σχολείου μας, ευχαριστώντας τον για τη βιντεοσκόπηση όλης της εκδήλωσης.

Κλείνοντας η Πρόεδρος ευχαρίστησε τον Κώστα Παπανικολάου, τον ηκολήπτη και όλους που τίμησαν την εκδήλωση με την παρουσία τους.

Στη συνέχεια η Αντιπρόεδρος διάβασε ένα συγκινητικό ποίημα αφιερωμένο στη Μητέρα, λόγω της επερχόμενης εορτής της Μητέρας και για το λόγο αυτό ο Σύλλογος προσέφερε στις κυρίες που παρίσταντο ένα γλαστράκι με λουλούδια.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΒΕΛΟΥΔΟΥ

Ο Δημήτρης Βελούδος, ο αγαπητός Μανιάς, έφυγε για το τελευταίο ταξίδι την Κυριακή, 28 Μαΐου 2023.

Γεννήθηκε στο Port-Said τον Νοέμβριο του 1943. Έκανε το δημοτικό του στο Ελληνικό σχολείο της Ισμαηλίας και σε ηλικία 13 ετών πήγε στα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας, από όπου αποφοίτησε το 1961. Στα χρόνια της Μανσούρας αγαπήθηκε ιδιαίτερα από όλους τους συμμαθητές του κι όχι μόνο για τον ήπιο χαρακτήρα του, την ευγένεια της ψυχής του και την αφοπλιστική ειλικρίνεια της σκέψης και των πράξεών του. Ήταν δοτικός, ήθελε να δίνει πάντα και να μοιράζει καλοσύνη και χαρά.

Στην Αθήνα ήρθε το 1961 και άρχισε τις σπουδές του στη Φυσικομαθηματική Σχολή, φθάνοντας στο τέταρτο έτος. Το μπάσκετ ήταν στο αίμα του και άρχισε τις προπονήσεις στον Πανελλήνιο Αθλητικό Σύλλογο, με κορύφωση την επιλογή του στην Εθνική Νέων του μπάσκετ. Η γνωριμία του με την Άννα Λάμπρου κατέληξε σε γάμο το 1971 και έκαναν τρία παιδιά, τον Ηλία, τον Κωνσταντίνο και τον Ανδρέα.

Ο έγγαμος βίος και οι ανάγκες αυτού, τον οδήγησαν στον επαγγελματικό στίβο και πιο συγκεκριμένα στην Ολυμπιακή Αεροπορία όπου εργάστηκε από το 1973 μέχρι το 1996.

Ο Μανιάς είχε τρεις μεγάλες αγάπες. Η πρώτη κι η πιο δυνατή ήταν η γυναίκα του η Άννα. Ζήσανε όμορφα κι ωραία πολλά χρόνια κι είδανε παιδιά και εγγόνια να μεγαλώνουν στην αυλή του σπιτιού τους. Η δεύτερη αγάπη το μπάσκετ. Έπαιζε με κάθε ευκαιρία κι ήταν πάντα ο captain, ο άξονας γύρω από τον οποίο παιζόταν όλο το παιχνίδι. Τρίτη μεγάλη αγάπη ήταν το νησί της Κάσου. Με πόση αγάπη, με πόση φροντίδα και με πόσες θυσίες, πάντα μαζί με την αγαπητή Άννα, κτίσανε ένα εξοχικό στην Κάσο που ήταν το σουχαστήριό τους. Το μέρος που βρισκάνε την χαρά της ζωής και την ευδαιμονία τους.

Έφυγε ο Μανιάς. Έφυγε το καλό παιδί. Έφυγε το γελαστό παλληκάρι.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που τον σκεπάζει.

Γιώργος Λάσκαρης

1 φωτογραφία 1000 λέξεις

Μανσουριανοί στον Αθηναίο, 10/2/1952 (Μια ζαχαρένια ταμπέλα στο μπουφέ έγραφε surprise)

Από αριστερά, 1^η σειρά: Θανάσης και Ελένη Ραντοπούλου, Καίτη Γερασίμου, Μπέμμα και Κούλα Γερασίμου, Νανά Π. Ανδριτσάκη, Μαίρη Ν. Ανδριτσάκη, Σόφη Γ. Ανδριτσάκη, Τούλα Θωμοπούλου, Σπύρος Χαρίτος, Ιωάννα και Κώστας Νομικός, Φούλα και Τίτος Κυριακόπουλος. 2^η σειρά: Σπύρος Καλλιανιώτης, Σάκης Νακόπουλος, Τάκης Γερασίμου, Μίλλη Προβιά, Γιώργος Αθ. Ανδριτσάκης, πίσω του: Άννα Νομικού-Χαρίτου, Τζιμης Αναστασόπουλος, Χαρή Ανδριτσάκη, Νίκος και Ευδοξία Ανδριτσάκη, πίσω της: Κατίνα Ηλ. Γρηγορίου.

(Από το αρχείο του Γιάννη Καλλιανιώτη)

ΚΛΑΙΡΗ
ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ

Πάντα θα σε
θυμόμαστε
αγαπημένη
μας Κλβιαιρη
Μας λείπεις...

Αθανάσιος Κισεμπτής

Νάσο Κισεμπλή, έφυγες από κοντά μας άνοιξη. Το ταξίδι της ψυχής σου σίγουρα σε οδηγεί στην πατρίδα. Στο αγαπημένο σου σχολείο της Μανσούρας που τόσο ήθελες να δεις. Εμείς θα σε θυμόμαστε πάντα.

Η Οικογένειά σου

ΠΕΝΘΗ

Μεγάλη είναι η θλίψη μας για την απώλεια αγαπημένων φίλων και μελών μας

- Απεβίωσε η **Δέσποινα Καθαροπούλου** το γένος Καζαμία, παλιά Μανσουριανή, μητέρα του Γιώργου Καθαρόπουλου σε ηλικία 93 ετών.
- Με λύπη μας πληροφορηθήκαμε και την απώλεια αγαπητού φίλου και μέλους μας, **Δημήτρη Βελούδου** απόφοιτος του 1961

Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στις οικογένειές τους.
Ο σύλλογος προσφέρει στη μνήμη τους 200 ευρώ στην Πρόνοια.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΟΦΟΙΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΑΝΣΟΥΡΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ
ΕΚΔΟΤΗΣ: ΤΟΥΛΑ ΧΑΡΙΤΟΥ-ΠΕΚΛΑΡΗ
panagpek@gmail.com

Η γλαύκα
των αποφοίτων

ΤΑ ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΑ ΑΡΘΡΑ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΤΟΥΣ.
Η ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΤΗΣ ΓΛΑΥΚΑΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Προσφορές

- Στη μνήμη της αγαπημένης τους Κάτιας Παλούση, η οικογένεια Άκη και Αθηνάς Τσαδήλα-Βασιλείου προσφέρει 80 ευρώ.
- Ο Γιώργος Λάσκαρης προσφέρει 100 ευρώ στη μνήμη αγαπημένου του φίλου και συμμαθητή Δημητρίου Βελούδου.
- Ο Νικόλαος Ξένιος και η οικογένειά του προσφέρει στη μνήμη της μητέρας του (Ντουντού) 100 ευρώ.
- Η Φράγκου Μαρία προσφέρει 50 ευρώ εις μνήμην Γεωργίου Ανδριώτη.
- Ανώνυμος προσφέρει 150 ευρώ στην Πρόνοια.
- Η Λιλίκα Νικολοπούλου προσφέρει 80 ευρώ στην Πρόνοια.

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Τούλα Χαρίτου-Πεκλάρη (Πρόεδρος-Ταμίας)
τηλ.: 210 8625842 κιν.: 6977 897764

Λιλίκα Νικολοπούλου
(Αντιπρόεδρος -Γεν. Γραμματέας)
τηλ.: 210 6745832 κιν.: 6972723194

Τζόνυ Χριστοφίδης (Βοηθός Ταμία)
κιν.: 6976597978

Σούλα Παπαδοπούλου (Σύμβουλος)
κιν.: 6973982282

Καίτη Αστρά (Σύμβουλος)
τηλ.: 210 6849957 κιν.: 6979 757001